

РЕШЕНИЕ

№ 471

гр. Б., 03.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Б., ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на десети май през две хиляди двадесет и втора година
в следния състав:

Председател: Катя Бельова

Членове: Лилия Масева
                      Анета Илинска

при участието на секретаря Здравка Янева
като разгледа докладваното от Лилия Масева Въззивно гражданско дело №
20221200500213 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е въз основа на въззивна жалба, подадена от „В.С.“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Ц.ш.*“, чрез юрк. Н.К., против Решение №34 от 24.01.2022 г., постановено по гр.д.№1865/2021 г. по описа на РС-Б..

С атакуваното решение е признато на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ уволнението и прекратяването на трудовото правоотношение между Н.И. Ч., ЕГН *****, с адрес гр. Б., ул. „Ц.И.Ш.“ 12 и „В.С.“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С., р-н М., бул. Ц.ш.*, представлявано от А.М. на основание чл. 71, ал. 1 КТ за незаконосъобразно и е отменена Заповед №3- 00973/10.05.2021г на Управителя на „В.С.“ ЕООД, с която трудовото правоотношение е прекратено на основание чл. 71, ал. 1 КТ, считано от 10.05.2021 г.

С атакуваното решение се възстановява на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ Н.И. Ч., ЕГН *****, с адрес гр. Б., ул. „Ц.И.Ш.“ 12, на заеманата преди прекратяването на трудовото правоотношение длъжност - „охранител, мобилен патрул“ с код по НКП 54141007, при „В.С.“ ЕООД.

На следващо място, с атакуваното решение се осъжда на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 225, ал. 1 „В.С.“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С., р-н М., бул. Ц.ш.*, представлявано от А.М. да заплати на Н.И. Ч., ЕГН *****, с адрес гр. Б., ул. „Ц.И.Ш.“ 12, чрез пълномощника си адв. К.П., с адрес за призоваване: гр. Б., ул. А.***,

сумата от 4 567, 20 лв. (четири хиляди петстотин шестдесет и седем лева и двадесет стотинки), представляваща обезщетение по чл. 225, ал. 1 от Кодекса на труда, за времето, през което е останал без работа поради незаконното прекратяване на трудовото правоотношение за периода от 21.05.2021 г. до 21.11.2021 г. вкл., ведно със законната лихва върху сумата от 1527, 50 лв. от датата на подаване на исковата молба- 20.07.2021г. до окончателното ѝ изплащане, а върху сумата от 3039, 70 лв. от датата на молбата по чл. 214, ал. 1 от ГПК – 01.10.2021 г. до окончателното ѝ изплащане.

С атакуваното решение се допуска на основание чл. 242, ал. 1, предл. 3 ГПК, предварително изпълнение на решението в частта му, с която е уважен искът по чл. 344, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 225 КТ, имащ за предмет присъдено в полза на ищеца обезщетение поради незаконно уволнение.

С атакуваното решение се отхвърля като неоснователно евентуалното възражение на „В.С.” ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С., р-н М., бул. Ц.ш.*, представлявано от А.М. срещу Н.И. Ч., ЕГН *****, с адрес гр. Б., ул. „Ц.И.Ш.” 12, чрез пълномощника си адв. К.П., с адрес за призоваване: гр. Б., ул. А.*** за прихващане на сумата 267, 65 лв. /двеста шестдесет и седем лева и шестдесет и пет стотинки/, представляващо платено обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ за неизползван платен годишен отпуск за 7 дни за 2021г., с обезщетението по чл. 225, ал. 1 КТ.

Не на последно място, с атакуваното решение се осъжда „В.С.” ЕООД да заплати на Н.И. Ч. сумата в размер на 1000 лв., представляваща сторени разноски за адвокатско възнаграждение, както и да заплати по сметка на Районен съд Б. сумата от 342, 69 лв., представляваща държавни такси по предявените и разгледани искове, сумата от 250, 00 лв., възнаграждение на вещото лице за изготвената експертиза, изплатено от бюджета на съда, както и сумата от 5, 00 лв. в случай за служебно издаване на изпълнителен лист за събиране на горната сума.

Жалбоподателят счита, че обжалваното решение е постановено в явно нарушение на материалните и процесуалните правила и следва да бъде отменено. Посочва, че на 01.12.2021 г. дружеството било уведомено, че производството по делото е пренасрочено от 12.01.2022 г. за 03.12.2021 г. Твърди, че поради нередовното призоваване и кратния срок за реакция, на 02.12.2021 г., жалбоподателят е подал по електронен път, на електронния адрес на съда, молба да не се гледа делото, с искане да бъде уведомен за насроченото открито съдебно заседание по делото. Твърди се още от жалбоподателя, че такова уведомление не получил, а напротив – при случайна справка в интернет сайта на РС-Б. с изненада установил, че по делото не само е проведено открито съдебно заседание в отсъствие на жалбоподателя, а дори е постановено и съдебно решение. Твърди се, че е видно от съдебното решение, че въпреки нередовното призоваване на ответника, първоинстанционният съд е счел, че той е редовно призован и не е изпратил представител, поради което е даден ход на устните състезания, в следствие е постановено и съдебно решение. Навежда се още, че с тези си действия РС-Б. е нарушил изискванията на ГПК за насрочване на делото и призоваване на страните за съдебното заседание, като не е спазил както изискването на чл. 56 ГПК, така и

императивния седемдневен срок по чл. 56, ал. 3 ГПК. По този начин ответникът е бил лишен от възможността да участва при разглеждане на делото и да осъществи правото си на защита по същото. Жалбоподателят твърди, че до момента на подаване на жалбата не е получил и препис от постановеното по делото решение. На следващо място, жалбоподателят навежда и доводи, че допуснатото от съда с цитираното в решението протоколно определение от 01.10.2021 г. изменение на предявения иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 225, ал. 1 КТ не покрива императивните условия на чл. 214 ГПК, тъй като било видно, че в случая са изменени както основаниято, така и размерът на иска, което било недопустимо. На следващо място, в жалбата се посочва, че поради нарушеното си право на участие в производството и правото си на защита, дружеството-жалбоподател не е успяло да се противопостави на претендираните от ищеца разноси за адвокат, поради което се сочи, че с жалбата се атакува решението и в частта му относно присъдените разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв. В тази насока се поддържа, че адвокатското възнаграждение е несправедливо, необосновано и прекомерно, с оглед действителната фактическа и правна сложност на делото. Посочва се още, че съгласно чл. 7, ал.1, т.1 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, възнаграждението на адвокат по дела за отмяна на уволнение и възстановяване на работа е не по-малко от размера на минималната месечна работна заплата за страната, в случая – 650 лв., а на база материалния интерес съобразно правилата на чл. 7, ал. 2 от Наредбата – адвокатският хонорар (дори и спрямо размера на недопустимо изменения иск) се твърди, че е в размер на 550 лв. В този смисъл, жалбоподателят счита, че претендираната за възнаграждение за адвокат и уважена от съда сума в размер на 1000 лв. е необоснована и завишена спрямо предвидените с Наредбата минимални стойности на дължимо адвокатско възнаграждение за процесуално представителство. На следващо място, в жалбата се посочва, че в случай, че съдът приеме, че не са налице процесуални нарушения при постановяване на обжалваното решение, то същото е незаконосъобразно, защото неправилно районният съд е кредитирал заключението на вещото лице и неправилно е приел, че ваучерите за храна са част от трудовото възнаграждение на служителя и по този начин е завишил базата за изчисляване на обезщетението за незаконно уволнение. В тази насока се посочва, че ваучерите за храна съставляват социална придобивка, предоставяна в натура на работниците и служителите съгласно чл. 293 и чл. 294 КТ, а не съгласно чл. 269, ал. 2 КТ и не са част от трудовото възнаграждение на служителите. Посочва се, че същите не могат да бъдат трансформирани в пари и изплащани по начин, различен от предоставяне в натура. По този начин така определеният размер на обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ е неправилен и води до незаконосъобразност на постановения съдебен акт. Като резултат се иска отмяна на първоинстанционното решение и връщане на делото за разглеждане от друг състав на районния съд, или отмяна на решението и постановяване на ново, с което исковете да бъдат отхвърлени.

С въззивната жалба се претендира също така и присъждане на разноси в настоящото и първоинстанционното производство, в това число и юрисконсултско възнаграждение.

По реда на чл. 263, ал. 1 ГПК не е подаден писмен отговор на жалбата от другата страна по делото.

В проведеното открито съдебно заседание пред въззивния съд, жалбоподателят, редовно призован, представлява се от юрк. Марио Димитров. Същият, по съществото на делото, заявява, че поддържа жалбата, моли за отмяна на атакуваното решение и присъждане на сторените разноски.

В проведеното открито съдебно заседание пред въззивния съд, въззиваемата страна, редовно призована, не се явява, не изпраща процесуален представител. В молба-становище, депозирана преди откритото съдебно заседание (на 09.05.2022 г.), въззиваемият Н.Ч., чрез адв. К.П., развива съображения за неоснователност на въззивната жалба, като моли за потвърждаване на атакуваното решение, ведно с присъждане на сторените по делото разноски.

Б.ският окръжен съд, след като съобрази материалите по делото и приложимия закон, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, в срока по чл. 259, ал.1 ГПК и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Съгласно чл.269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон (т.1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк. д.№ 1/2013 г., ОСГТК на ВКС).

Въззивният съд счита, че първоинстанционното решение е валидно, като е постановено от родово компетентен съд, функциониращ в надлежен състав, изготвено е в писмена форма, в пределите на правораздавателната власт на съда и е подписано от съдебния състав, който го е постановил.

При проверката за допустимост на първоинстанционното решение, въззивният съд констатира, че решението е частично недопустимо в частта относно предявения иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ вр. с чл. 225 КТ. От исковата молба е видно, че така споменатият иск е предявен за осъждане на ответника „В.С.“ ЕООД да заплати на ищеца Н.И. Ч. сумата в размер на 1527, 50 лв., представляваща обезщетение за оставяне без работа за периода от 21.05.2021 г. до 31.07.2021 г. С определение от 01.10.2021 г., постановено в открито съдебно заседание от същата дата, районният съд е допуснал изменение на предявения иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. с чл. 225, ал. 1 КТ, предявен от ищеца Н.Ч. против „В.С.“ ЕООД, като същият се счита предявен за сумата от 3900 лв. за периода от 21.05.2021 г. до 21.11.2021 г. С друго свое определение от 11.01.2022 г., РС-Б. е допуснал отново изменение на предявения иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. с чл. 225, ал. 1 КТ, предявен от ищеца Н.Ч. против „В.С.“ ЕООД, като същият се счита предявен за сумата от 4567, 20 лв. за периода от 21.05.2021 г. до 21.11.2021 г. Съгласно чл. 214, ал. 1 ГПК в първото заседание за разглеждане на делото ищецът може да измени основанието на

своя иск, като твърди нови правнорелевантни факти, които пораждат, променят или погасяват материално субективно право със същото съдържание, като това, посочено в петитума на исковата молба. Това е процесуална възможност, която може да бъде предоставена на ищеца, ако с оглед защитата на ответника съдът намери това за уместно. В същия срок ищецът има право без да изменя основаниято да измени своето искане, като посочи субективно материално право с различно съдържание. Ищецът не може да променя едновременно основаниято и петитума на предявения иск, тъй като с това предметът на делото би станал изцяло нов. В практиката на ВКС се приема, че добавянето на нов период, наред с първоначално заявления, изменя основаниято на иска, а увеличението на размера на търсената сума променя и петитума на иска. Едновременното добавяне (изменение) на периода, за който се търси защита, и увеличение на размера на иска е недопустимо, тъй като представлява изцяло нов иск – с ново основание и петитум. В този смисъл е практиката на ВКС, обективирана в Решение № 134 от 29.04.2013 г. по гр.д. № 709/2012 г., IV г.о. и Решение № 401 от 07.01.2015 г. по гр.д. № 1939/2014 г., IV г.о. Настоящият случай е точно такъв. В случая е изменен както периода на иска по чл. чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. с чл. 225, ал. 1 КТ – вместо за периода 21.05.2021 г.-31.07.2021 г., искът е изменен за период 21.05.2021 г.-21.11.2021 г., така също е изменен и размерът на този иск, който е увеличен, според последното изменение, на сумата от 4567, 20 лв. Процедирайки по този начин, районният съд е постановил недопустимо съдебно решение в частта, касаеща предявения иск по чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. с чл. 225, ал. 1 КТ за сумата от 3039, 70 лв. (разлика над сумата от 1527, 50 лв. до сумата от 4567, 20 лв., представляваща обезщетение за оставяне без работа за периода от 01.08.2021 г. до 21.11.2021 г. Ето защо, атакуваното решение, следва да се обезсили в споменатата част и производството по делото да се прекрати в тази част, поради недопустимост на иска за заплащане на посочената сума. В останалата част, атакуваното решение е допустимо.

По правилността на решението в допустимата част, съдът намира следното:

Настоящият състав на Б.ският окръжен съд намира, че формираната и изложена в мотивите на решението от първоинстанционния съд фактическа обстановка е пълна, правилна и кореспондираща със събрания доказателствен материал, поради което и на основание чл.272 от ГПК, препраща своята към нея. Споделят се и окончателните правни изводи, изложени в обжалваното съдебно решение в допустимата му част, които са обосновани и намират опора в материалноправните норми, приложими към настоящия спор. Съдът намира за безпредметно приповтарянето им и препраща към тях на основание чл. 272 ГПК.

Както вече се посочи по-горе, съгласно чл.269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания. В тази връзка, въззивният съд намира, че направените в жалбата оплаквания за неправилност на атакуваното съдебно решение в допустимата му част са неоснователни.

Касателно възражението на жалбоподателя за нарушаване правилото на чл.56, ал.3 от ГПК по повод призоваването му в първоинстанционното производство, и лишаването му от правото на защита в процеса, съдът намира същото за основателно. Действително, за

последните две заседания по делото, ответното дружество не е било призовано редовно от районния съд. На първо място, за заседанието, проведено на 03.12.2021 г., ответникът е бил нередовно призован, в нарушение на чл. 56, ал. 3 ГПК, тъй като призовката за това заседание е била връчена на ответника на 01.12.2021 г. (видно от призовката на л. 53 от първоинстанционното дело), т.е. призоваването не е извършено най-късно една седмица преди заседанието. На второ място, за заседанието, проведено на 11.01.2022 г., ответното дружество е било също нередовно призовано, тъй като е била нарушена нормата на чл. 50, ал. 4 вр. с чл. 47 ГПК. Видно е от призовката на л. 54 от първоинстанционното дело, че адресът на ответника е посетен от длъжностно лице по призоваването, но никой от служителите на ответника не е пожелал да приеме призовката. При това положение, за районния съд се е било породило задължение да залепи уведомление по реда на чл. 50, ал. 4 вр. с чл. 47 ГПК. Като не е сторил това, районният съд е допуснал провеждането на съдебното заседание от 11.01.2022 г. (последно по делото съдебно заседание) да бъде проведено при нередовно призован ответник.

Изложените обстоятелства налагат категоричен извод, че жалбоподателят не е бил редовно призован за проведените две съдебни заседания в първоинстанционното производство, което безспорно съставлява съществено нарушение на установените в чл.56, ал.3 вр. ал.1 от ГПК и чл. 50, ал. 4 вр. с чл. 47 ГПК процесуални правила. По силата на чл.56 от ГПК, вр. чл.9 от ГПК и чл.6, ал.1 от ЕКПЧ, както и в съответствие с трайната практика на ВКС, съдът е длъжен да призове страната за първото по делото заседание, както и за следващите съдебни заседания, при строго съблюдаване разпоредбите на глава VI от ГПК. В случай, че страната е получила призовката си за съдебно заседание в по-къс срок от посочения в чл. 56, ал. 3 от ГПК, ход на делото не може да бъде даден и съдът следва да го отсрочи за друга дата, за която да призове отново нередовно призованата страна, освен, ако тя се е явила лично или чрез пълномощник и е заявила, респ. е депозирала изрично писмено изявление, че, въпреки несвоевременното ѝ призоваване е успяла да организира защита си и не възразява делото да се гледа в заседанието, по отношение на което не е спазено изискването по чл.56, ал.3 от ГПК. Съгласно чл.56, ал.2 от ГПК, след провеждане на едно открито заседание, за което страните са били редовно призовани и при отсрочване на делото за следващо заседание, датата на което е оповестена по време на първото, те не се призовават за второто заседание. Според изричната повеля на закона, правилото е приложимо само при редовно призоваване на страната за първото съдебно заседание, без значение дали тя е участвала или не на него и, ако датата на следващо е съобщена от съда в това заседание. В конкретния случай, се установи, че първоинстанционният съд е дал ход на делото в съдебното заседание на 11.01.2022 г., без да вземе предвид нередовното призоваване на жалбоподателя и незаконосъобразно е приел, че е уведомен за следващото, на основание чл.56, ал.2 от ГПК, с което е нарушил чл.56, ал.3 и чл.56, ал.2 от ГПК и е препятствал правото му на участие и защита в процеса.

Визираните пороци на процесуалната дейност на Б.ския районен съд обаче не са основание за отмяна на постановеното от него решение и връщане на делото за ново разглеждане, по

причина, че второинстанционното производство по същността си е не само контролно – отменително, но и такова по съществото на правния спор, и пороците в действията на първа инстанция, изразяващи се в нарушение на чл.56 от ГПК могат да бъдат изправени вследствие дейността на самата въззивна инстанция, чрез осигуряване на страните равна възможност за разгръщане на състезателното начало. Това следва пряко и от позитивната уредба на закона, в която липсва възможност за връщане на делото за ново разглеждане на първа инстанция, подобно на указаната в чл.303, ал.1, т.5 от ГПК. В настоящата хипотеза, на жалбоподателя е била предоставена възможност да участва активно във въззивното производство, чрез редовното му призоваване за съдебно заседание на 10.05.2022 г., в което е могъл да извърши всички действия по защита на правата и интересите си, които не е могъл да реализира при първоинстанционното разглеждане на делото. А, необходимостта от такива, както и конкретните си доказателствени искания, същият е могъл да заяви още с жалбата си, в съответствие с чл.266, ал.3 от ГПК. Предвид горното, че нито в отговора на исковата молба, нито в жалбата си жалбоподателят е релевирал конкретни доказателствени искания във връзка с неоснователността на предявените срещу него искове, както и предвид това, че не е взел участие в заседанието, за което е бил надлежно уведомен, настоящата инстанция приема искането му за отмяна на обжалваното решение и връщане на делото за разглеждане от друг съдебен състав, поради нарушаване нормата на чл.56, ал.3 от ГПК, е неоснователно и не може да бъде уважено от въззивния съд.

Неоснователно е и възражението на жалбоподателя, че определеният размер на обезщетението за оставяне без работа (в допустимата част на решението по предявения иск за обезщетение по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ във вр. с чл. 225, ал. 1 КТ) е неправилен, тъй като ваучерите за храна не можело да се трансформират в пари и в този смисъл неправилно са взети предвид при определяне на базата, въз основа на която е изчислено обезщетението за незаконно уволнение. Тук следва да бъде посочено, че съобразно практиката на ВКС (вж. Решение №23 от 16.02.2016 г. на ВКС, III г.о. по гр.д. №1407/2015 г.) в брутното трудово възнаграждение като основа за обезщетенията по чл. 228 КТ се включват основното трудово възнаграждение и допълнителни трудови възнаграждения с постоянен характер – предвидими и сигурни, определени в колективен трудов договор и/или във вътрешните правила за работната заплата в предприятието и в индивидуалния трудов договор. По отношение на неполучените ваучери за безплатна храна, е посочено в решението на ВКС, че същите представляват специфична добавка към трудовото възнаграждение и се дължат по силата на чл. 269, ал. 2 КТ. Посочено е, че следва да се различават от безплатната храна по чл. 285, ал. 1 КТ, която е предвидена за специфичен характер на работата и организация на труда и винаги се осигурява в натура. Ето защо е посочено, че сумата по това перо се дължи. В Определение № 536 от 15.06.2016 г. на ВКС по гр.д. №2308/2016 г., IV г.о. е прието, че по въпроса включва ли се в базата за определяне на обезщетението по чл. 225, ал. 1 КТ сумата, получавана от уволнения работник като допълнение към трудовото възнаграждение като добавка за храна, ако такава е предвидено да се дължи само за реално отработено време има установена съдебна практика на ВКС, според която допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, които се изплащат заедно с дължимото за съответния

период основно трудово възнаграждение и са в зависимост единствено от отработеното време, се включват в базата за определяне на обезщетенията по КТ, като елемент на brutното трудово възнаграждение по чл. 228, ал. 1 КТ. Плащаните ежемесечно от работодателя средства за храна на работниците му по силата на поето задължение, чиято дължимост зависи единствено от действително отработеното време, попадат в кръга на утвърдените в съдебната практика критерии за определянето им като елемент от brutното трудово възнаграждение, служещо за база за определяне на обезщетението по чл. 225, ал. 1 КТ. С оглед така споменатата практика на ВКС, посоченото по-горе възражение на жалбоподателя се явява неоснователно.

Доколкото наведените от жалбоподателя в жалбата възражения за неправилност на атакуваното съдебно решение са неоснователни, то решението в допустимата му част, като правилно и законосъобразно, следва да се потвърди.

По въпроса за разноските по делото:

С оглед изхода на спора пред настоящата инстанция и на основание чл. 78, ал. 1 и 3 ГПК, следва да бъде преизчислен размерът на дължимите разноски пред първата инстанция като последица от частичното обезсилване на решението, както следва:

В полза на ищеца, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение по първоинстанционното дело в размер на 778, 14 лв. съобразно уважената част от исковете. Съдът намира, че възражението на жалбоподателя за прекомерност по чл. 78, ал. 5 ГПК на адвокатския хонорар на ищеца пред районния съд е неоснователно. За исковете по чл. 344, ал. 1, т. 1 и 2 от КТ, минималното възнаграждение е 710 лева (чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г.), а за претенцията по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ – 549, 70 лв. (чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г.), т. е. общо 1259, 70 лв., което е над уговорените и платени в случая адвокатски хонорар в размер на 1000 лева. Ето защо и възражението за прекомерност на хонорара, поддържано в жалбата, е неоснователно.

В полза на ответника, на основание чл. 78, ал. 4 ГПК, следва да се присъдят разноски по първоинстанционното дело в размер на 100 лв., определено съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 37 ЗПрП във вр. с чл. 23, т. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на РС-Б. държавна такса по предявените искове, както следва – по двата неоценяеми иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ – в общ размер на 160 лв. (по 80 лв. за всеки иск), а по оценяемия – 61, 10 лв., или общо следва да заплати по сметка на РС-Б. държавна такса за разглеждане на исковете в размер на 221, 10 лв.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на РС-Б. и сумата от 83, 61 лв., разноски за възнаграждение на вещо лице, изплатено от бюджета на РС-Б..

В полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение пред въззивния съд, с оглед уважената част от жалбата, в размер на 100 лв., определено

съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 37 ЗПрП във вр. с чл. 23, т. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

В полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски за заплатена държавна такса с оглед уважената част от жалбата, в размер на 60, 79 лв.

В полза на въззиваемия следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение, които съобразно отхвърлената част от жалбата, възлизат в размер на 933, 78 лв.

Водим от горните съображения, Б.ският окръжен съд

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА Решение №34 от 24.01.2022 г., постановено по гр.д.№1865/2021 г. по описа на РС-Б., в частта, с която се осъжда на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 във вр. с чл. 225, ал. 1 „В.С.” ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С., р-н М., бул. Ц.ш.*, представлявано от А.М., да заплати на Н.И. Ч., ЕГН *****, с адрес гр. Б., ул. „Ц.И.Ш.” 12, чрез пълномощника си адв. К.П., с адрес за призоваване: гр. Б., ул. А.***, сумата в размер на 3039, 70 лв. (разлика над сумата 1527, 50 лв. до сумата от 4567, 20 лв.), представляваща обезщетение по чл. 344, ал. 1, т. 3 вр. с чл. 225, ал. 1 КТ за оставяне без работа за периода от 01.08.2021 г. до 21.11.2021 г., като ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази част поради недопустимост на иска за заплащане на посочената сума.

ОТМЕНЯВА Решение №34 от 24.01.2022 г., постановено по гр.д.№1865/2021 г. по описа на РС-Б., в частта за разноските по делото, вместо което постановява:

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, В.С.” ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С., р-н М., бул. Ц.ш.*, представлявано от А.М., да заплати на Н.И. Ч., ЕГН *****, с адрес гр. Б., ул. „Ц.И.Ш.” 12, чрез пълномощника си адв. К.П., с адрес за призоваване: гр. Б., ул. А.***, сумата в размер на 778, 14 лв. (седемстотин седемдесет и осем лева и четиринадесет стотинки) – разноски за адвокатско възнаграждение пред районния съд.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 4 ГПК, Н.И. Ч., ЕГН *****, с адрес гр. Б., ул. „Ц.И.Ш.” 12, чрез пълномощника си адв. К.П., с адрес за призоваване: гр. Б., ул. А.***, да заплати на В.С.” ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С., р-н М., бул. Ц.ш.*, представлявано от А.М., сумата в размер на 100 лв. (сто лева) – юрисконсултско възнаграждение пред районния съд.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, В.С.” ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С., р-н М., бул. Ц.ш.*, представлявано от А.М., да заплати по сметка на РС-Б., сумите, както следва: 221, 10 лв. (двеста двадесет и един лева и десет стотинки) държавна такса за разглеждане на исковете и сумата от 83, 61 лв. (осемдесет и три лева и шестдесет и една стотинки) за депозит за вещо лице по извършената експертиза.

ПОТВЪРЖДАВА Решение №34 от 24.01.2022 г., постановено по гр.д.№1865/2021 г. по описа на РС-Б., в останалата част.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 4 ГПК, Н.И. Ч., ЕГН *****, с адрес гр. Б., ул. „Ц.И.Ш.” 12, чрез пълномощника си адв. К.П., с адрес за призоваване: гр. Б., ул. А.***, да заплати на В.С.” ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С., р-н М., бул. Ц.ш.*, представлявано от А.М., сумата в размер на 100 лв. (сто лева) – юрисконсултско възнаграждение пред въззивния съд, както и сумата в размер на 60, 79 лв. (шестдесет лева и седемдесет и девет стотинки), разноски за заплатена държавна такса по жалбата съобразно уважената част от жалбата.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, В.С.” ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С., р-н М., бул. Ц.ш.*, представлявано от А.М., да заплати на Н.И. Ч., ЕГН *****, с адрес гр. Б., ул. „Ц.И.Ш.” 12, чрез пълномощника си адв. К.П., с адрес за призоваване: гр. Б., ул. А.***, сумата в размер на 933, 78 лв. (деветстотин тридесет и три лева и седемдесет и осем стотинки) – разноски за адвокатско възнаграждение пред въззивния съд.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните, пред Върховния касационен съд на Република България, при наличието на предпоставките по чл. 280, ал. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____